

Sygn. akt III CSK 392/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko N. sp. z o.o. w N., Skarbowi Państwa - Powiatowemu Inspektorowi
Nadzoru Budowlanego w W.
i Starostwu Powiatowemu w [...], T. S., J. S. i Gminie N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez pozwanych,**
- 3. przyznaje adw. A. L. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...]) kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), podwyższoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 czerwca 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 listopada 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanych: N. sp. z o.o. w N., Skarbu Państwa - Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. i Starostwa Powiatowego w [...], T. S., J. S. i Gminy N. odszkodowania oraz zadośćuczynienia. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie także wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie konieczne jest rozważenie, czy „...biorąc pod uwagę treść art. 86 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2016 r., poz. 290) i art. 35 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2016 r., poz. 814) Powiatowy Inspektor Nadzoru

Budowlanego (i Starostwo Powiatowe) działa w ramach własnych ustawowych kompetencji, jako organ administracji rządowej i w związku z tym na rachunek Skarbu Państwa, czy też jego funkcjonowanie w strukturze organizacyjnej powiatu powoduje, że jego działania jako jednostki organizacyjnej powiatu są działaniami na rachunek powiatu ?...”. Dodała, że w odnośnej kwestii występują rozbieżności w orzecznictwie sądów, w niniejszej sprawie bowiem Sąd Apelacyjny przyjął, że podmiotem legitymowanym w związku z zaniechaniami Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego byłby Powiat [...], natomiast Sąd Apelacyjny w [...] w wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., I A Ca (...), stanął na stanowisku, że Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego jest organem administracji rządowej.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom. Powołała się na dwie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., jednak z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika, że chodzi jej jedynie o rozstrzygnięcie kwestii, którą ujęła w przytoczonym pytaniu. Ograniczyła się przy tym do postawienia pytania, bez wskazania na wyłaniające się wątpliwości, ich poważny charakter i walor nowości. Niezależnie od tych niedostatków, skarżąca - co wymaga podkreślenia - nie wykazała, by rozstrzygnięcie kwestii podniesionej w sformułowanym pytaniu było potrzebne do rozstrzygnięcia złożonej skargi kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i - mając na uwadze trudną sytuację życiową skarżącej - nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez pozwanych (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.). Natomiast na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714) przyznał adw. A. L. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.

jw

l.n